

hebben, al kon hij zich volstrekt niet herinneren waar of wanneer. Naar haar kleeding te oordeelen, behoorde zij tot den kleinen burgerstand. Steeds liep zij tamelijk haastig, zo dat Karel begreep, dat zij, als hij, haar dagtaak ging aanvaangen.

Uit beleefdheid had hij haar, die hij, als gezegd meende te kennen, een paar malen hoffelijk gegroet, doch steeds was dit onbeantwoord gebleven. Eindelijk besloot Karel daaruit dat zij hij vergiste, en de juffer hem geheel vreemd was. Sedert groette hij haar dan ook niet meer.

Op sekeren middag kwam hij vroeger dan gewoonlijk thuis, wyl er een kort verhaal, wij zouden zeggen een verslag moest opgesteld worden, en hij dat beter in zijn kamer dan op het drukke kantoor kon doen. Een paar uur na zijn thuiskomst moest hij in een vertrekke zijn, waar eenige boeken stonden die hij noodig had. Maar hoe groot was zijn verbazing, toen hij daar, in 't gezelschap van de binnen-

meid, dezelfde juffer aantrof, die hij zoo vaak op straat had ontmoet. Zij zat aan de tafel, bezig met naaiwerk, terwijl allerlei kleedingstukken die een beurt schenen te wachten, hier en daar verspreid lagen.

Karel groette natuurlijk, en wierp tegelijk weer een onderzoekenden blik op de juffer, die ijverig voortwerkte. Weer was 't hem, en nu was duidelijk, als had hij haar meer gezien. Zij scheen hem echter volstrekt niet te herkennen. „Ik zal mij vergist hebben,” sprak hij bij zich zelf. Hij vergat hoe de jaren, het reizen en de zware baard dien hij thans droeg, gevoegd bij het gemis van één oog, zijn gezicht en voorkomen vrij wat hadden veranderd.

Toch was hij het met zich zelf niet eens, en toen de meid de kamer even verliet, kon hij zich niet weerhouden te vragen:

„Neem me niet kwalijk, juffrouw, maar kan ik u ook meer hebben ontmoet?”

De juffer zag op. Op haar bleek gezicht wa-

ren ernst en sekere trots te lezen." Te Scheen
haar niet aangenaam ondervraagd te worden,
en zij antwoordde vrij kort:
"U vergist u zeker, mijnheer! Ik kan mij 't
niet herinneren."
"Zou ik uw naam mogen weten?" vervolgde
Karel, die toen bij haar goed opgenomen en
haar stem gehoord had, al minder aan een ver-
gissing geloofde.
"Ik heet Van der Zaaenden," sprak zij kortaf
en naaide weer voor.
Karel begreep dat de juffer 't gesprek hier
niet voortzette, maar ook had hij nu zekerheid
gekregen. Hij zei haar goede dag, maar ging
onmiddellijk bij de oudste dienstbode eeuwige
inlichting vragen. Nu vernam hij, dat juffrouw
Van der Zaaenden al bijna een jaar als naa-
ster in zijn huis alle weken een dag kwam.
"Ik geloof dat ze van hoge komaf is,"
voegde de meid er bij, "maar ze zegt heel
weinig." K. Geloof dat ze 't niet breed heeft

want anders...."
"Woont ze ver?"
"Heel op 't Rusland."
Karel keek de meid verbaasd aan. "Rusland!" Dat was toch wel wat heel ver voor een naaister. Hij was nog te weinig Amsterdammer om te weten, dat "Rusland" de naam is van een vrij breede straat, of wel gedempte gracht. Zij heeft eigenlijk Ruyssland, naar de vroegere bezitters van den grond aldaar, die Ruys heetten, een der oudste geelachten van Amsterdam. Dat Rusland lag en ligt nog vlak bij de Hoogstraat, waar het Oost Indische huis staat. Maar Karel kon dat licht onbekend zijn, wijl in dien tijd de straten en grachten slechts zelden naambordjes hadden.

Gezakkig kon de dienstheer hem omtrent Rusland inlichting geven en er bijvoegen, dat de juffer woonde boven de grutterij: „t Santesche Rouvvaat", twee hoer.

Vol gedachten keerde Karel weder naar zijn kamer terug. Van het verslag kwam dien middag weinig meer. Aan den maaltijd deelde hij zijn ontdekking mee.

"Kan niet anders," zoo sprak hij, "ot onze naaister moet een dochter zijn van mijnheer Van der Zanden, waar ik vroeger zoo veel kwam. Ik kan mij hen nu duidelijk voorstellen en we hebben elkaar dikwijls gesproken. Maar hoe is de dame van zoo hoogen stand zoo gedaald, dat ze uit naaiten moet gaan? In alle geval mag ik niet vergeten, wat groote verplichting ik aan haar vader heb."

"Zeker niet!," sprak graaf De Rave. Wij weten zelf hoe wisselvallig alles op aarde is. Denk maar eens aan den tijd, toen we hier 't eerst woonden. Ik beloof u, ik zal trachten meer te weten te komen."

Dat viel de heer de Rave niet moeilijk. Als lid van den Raad der Fransche kerk hoorde hij veel, had, naar velen te oordeelen, een heel

Gelbik de lezer zich zal herinneren, was de heer Van der Zanden, toen we hem in 't begin van ons verhaal leerden kennen, een geweten koopman. De lust tot handelen en geld verdienen, was er echter bij hem in gebleven, ook toen hij meer dan genoeg had om rijk te leven. Dit nu werd zijn ongeluk.

Kort geleden was door eenige kooplieden, meest Engelschen, maar ook een paar Nederlanders, een maatschappij opgericht, die handel zou drijven op de kust van Guinea, in Afrika, waar wij toen benuttingen hadden, die in de laatste helft der vorige eeuw aan Engeland verkocht zijn. Men rustte schepen uit die handel moesten drijven in palmwijn, olie, noten, stoffen, tot in slaven soms toe. In 't begin werd er, althans zoo zei men, ontautelijk veel verhandeld. De heer Van der Zanden die dat hoorden kreeg

't Liep echter anders dan hij gehoopt had. 't Was, gelijk wij weten, oorlogstijd, en twee der schepen werden door de Financien buit gemaakt. Dit gaf groot verlies, en er moest veel geld weiden, wilde men voortgaan. Alles scheen echter nu tegen te loopen, menigeen beweerde dat er daarbij niet eerlijk werd gehandeld en er allerlei rampen werden veronnen. Waar of niet, dit is zeker, dat de heer Van der Zanden dwaas genoeg was, steeds meer geld te geven, hopen 't verlorene te herwinnen. Doch 't slot van de zaak was, dat hij op zekerden dag te bicht kreeg, hoe alles verloren was, en de heuchelmaatschappij niets meer waard.

De oude heer werd bij dit noodlottig bericht zoo door hartzeer getroffen, dat hij ziek werd, en 't binnen enkele dagen bestierf. Ook hem, gelijk zooveel, was zijn geld niet tot geld ge-

Zijn ondernemingen in Afrika had hij steeds geheim gehouden. In zijn omgeving had alles gelijk vroeger op grooten voet geleefd. Des te meer moest het treffen, toen bij zijn dood bleek, dat bijna heel zijn vermogen in die te ongelukkige maatschappij als in een zinkput